

СТИВЪН КИНГ
ВСИЧКО, КОЕТО ОБИЧАШ,
ЩЕ ТИ БЪДЕ ОТНЕТО

Превод от английски: Мартин Загорчев, 2002

chitanka.info

„Мотел 6“ на магистрала №80 край Линкълн, Небраска. Валеше слаб сняг и жълтият неонов надпис изглеждаше размазан. Вятърът духаше от всички посоки, типично за тази равна пустош в януарската вечер. Засега времето бе просто неприятно, но ако през нощта падне дебел сняг (синоптиците така и не можеха да постигнат съгласие по прогнозата), на сутринта междуцатското шосе щеше да бъде необходимо. Това не тревожеше ни най-малко Алфи Зимър.

Той взе ключа си от един служител с червена униформа и закара колата си в края на дългата бетонна постройка. От двацет години продаваше из Средния запад и бе установил четири основни правила за приятна почивка през нощта. Първо, резервирай предварително. Второ, отсядай само в мотели от големи вериги — „Холидей ин“, „Рамада ин“, „Комфърт ин“, „Мотел 6“. Трето, винаги взимай най-крайната стая. Така ще имаш най-много един шумен съсед. И последно, винаги взимай стая, чийто номер започва с единица. Алфи беше на четирийсет и четири, прекалено стар за долнопробните магистрални курви, за пържените пилешки пържоли или да мъкне багажа си по горните етажи. В последно време стаите на партера се пазеха за непущачи. На Алфи не му пукаше и той пушеше в тях.

Някой бе заел мястото му пред стая № 190. Всички места на паркинга пред сградата бяха заети. Това не го изненада. Човек може да си направи резервация, да я потвърди, но ако закъснее (а в такъв ден това става още в 16:00), колата му ще стои на тротоара. Автомобилите на по-ранните посетители бяха наредени в дълга редица пред яркожълтите врати на сивата бетонна сграда и прозорците им вече бяха напудрени от снега.

Алфи зави зад ъгъла и паркира срещу някаква нива, побеляла и потънала във вечерния сумрак. В далечината проблясваха прозорците на самотна постройка. Вътре сигурно беше уютно. Тук навън вятърът духаше толкова силно, че клатеше колата. Снежната виелица от време на време закриваше светлините на къщата.

Алфи беше червендалест здравеняк. Дишането му беше хрипливо като на пушач. Носеше хубаво палто, защото хората харесват точно такива пътуващи търговци. Не яке. Хората с якета и спортни шапки пазаруваха в магазини. Ключът беше на седалката до него. Беше закачен на зелено ромбовидно парче пластмаса. Ключ като ключ, не някаква електронна измислица. По радиото Клинт Блак пееше „Само

светлината на фаровете“. Кънтри. В Линкълн имаше станция за рок, но на Алфи рокендролът някак не му се връзваше в тази обстановка. Не и тук, където, ако превключиш на средни вълни, ще чуеш сърдити старци да плашат слушателите с божия гняв.

Той изгаси мотора, прибра ключа от стая №190 в джоба си и се увери, че бележникът му е все още там. Това бе старият му другар.

— Спаси руските евреи — напомни си, — ще получиш медал за храброст.

Слезе от колата. Вятърът бе толкова силен, че той се олюля, крачолите на панталоните му заплющяха и той се засмя с типичния хриплив смях на пушач.

Мострите му бяха в багажника, но тази нощ нямаше да му трябват. Не, изобщо не му трябваха. Той взе големия куфар и дипломатическото си куфарче от задната седалка, затвори вратата, сетне натисна черното копче на ключодържателя си. С него се заключваха всички врати. Червеното задействаше алармата при нападение на крадци. Алфи никога не беше нападан. Предполагаше, че търговците на полуготови храни рядко стават жертва на престъпници, особено в тази част на страната.

В Небраска, Оклахома и Канзас имаше добър пазар за полуготови храни; дори в двете Дакоти, макар че не беше за вярване. Алфи се справяше доста добре, особено през последните години, когато опозна тънкостите на този бизнес — макар че не можеше да се сравнява по доходност с пазара за изкуствени торове например. Те се надушваха дори сега, в зимния вятър, който вледеняваше лицето му и караше страните му да придобият тъмночервен цвят.

Остана на едно място за момент, докато вятърът поутихне. Светлинките отново се показаха. Самотна постройка. Възможно ли бе в този миг зад тези прозорци някоя домакиня да претопля тенджерата с полуготова супа от грах „Котиджър“ или да слага в микроволновата полуготов овчарски пай „Котиджър“ или полуготово пиле по френски „Котиджър“? Да. Възможно бе и още как. През това време съпругът ѝ сигурно гледаше ранните новини вдигнал крака върху някоя табуретка, на горния етаж синът им сигурно играеше видеоигра, а дъщеря им вероятно се беше отпуснала сред ароматни мехурчета във ваната с вързана с панделка коса и четеше „Златният компас“ от Филип Пулман или някоя книга от поредицата за Хари Потър, която бе любима на

дъщерята на Алфи, Карлин. Всичко това сигурно се случваше зад осветените прозорци, една семейна идилия, но между тях и края на този паркинг се простираха два километра равно поле, покрито със сняг и заспало зимен сън. Алфи си представи за миг как нагазва в нивата с градските си обувки, с дипломатическото куфарче в едната ръка и големия куфар в другата, как крачи през замръзналите бразди и накрая спира, чука; вратата щеше да се отвори и той да надуши аромата на супа от грах и да чуе как в хола синоптикът казва:

— Да погледнем сега тази област на ниско атмосферно налягане над Скалистите планини.

Какво би могъл да каже Алфи на домакинята? Че просто се е отбил за вечеря? Щеше ли да я посъветва да спаси руските евреи, за да получи медал за храброст? Дали нямаше да започне с думите: „Госпожо, според един достоверен източник всичко, което обичате, ще ви бъде отнето“? Това щеш да е добро встъпление. Със сигурност щеше да привлече вниманието на домакинята върху този странник, току-що прекосил източната нива на съпруга ѝ, за да почука на ватата. А когато го покани вътре, той може би щеше да отвори куфарчето си и да ѝ даде два от каталозите си, да ѝ каже, че щом е открила достойнствата на полуготовите храни „Котиджър“, сигурно ще иска да опита и по-изтънчени деликатеси като „Ма мер“. Между другото, дали случайно не е ценителка на черния хайвер? Много хора го обичаха. Дори в Небраска.

Започваше да възне от студ.

Той обърна гръб на нивата и далечните светлини и тръгна бавно към мотела, за да не се плъсне по задник в тъмнината. Беше му се случвало неведнъж, Господ му беше свидетел. Беше падал възник на петдесетина различни мотелски паркинга.

Имаше навес, така че не му се наложи да ходи много по снега. Мина покрай един автомат за безалкохолни с надпис: „Не връща ресто“. След това имаше автомат за лед и автомат за закуски „Снакс“ с различни шоколадчета и пакети чипс. На последния нямаше надпис, че не връща ресто. В стаята вляво от онази, в която възнамеряваше да се самоубие, телевизорът бе включен. Вятърът виеше. Около градските му обувки се завихряха снежинки. Алфи влезе в стаята. Ключът за лампата бе вляво. Той го натисна и затвори вратата.

Стаята му беше позната; стаята от съня му. Бе квадратна. С бели стени. На едната висеше картина на момченце със сламена шапка, заспало с въдица в ръка. На пода имаше зелен килим, тънък и от неравномерно изтъкани изкуствени влакна. В стаята беше студено, но той натисна копчето на климатичната инсталация за бързо затопляне. Помещението вероятно бързо щеше да се затопли. Вероятно щеше да се сгрее. Покрай едната стена имаше перваз. На него стоеше телевизорът. Върху апарата имаше картонче с надпис „Филми само с едно натискане!“

Двете двойни легла бяха с яркозлатисти покривки, пъхнати под възглавниците, а после издърпани над тях, така че им придаваха вид на бебешки трупчета. Между леглата беше поставена масичка с Библия на „Гидеон“, програма на телевизията и телефон с цвят на човешка кожа. Зад едното легло беше вратата на банята. Когато запалеше лампата там, вентилаторът също щеше да се включи. Ако искаш светлина, ще търпиш вентилатора. Нямах избор. Лампата сигурно беше флуоресцентна с изсъхнали мухи вътре. На рафта до умивалника вероятно имаше котлон, електрически чайник „Проктър Силекс“ и пакетчета нескафе. В стаята миришеше на някакъв силен почистващ препарат и на плесен от завесата на душа. Алфи знаеше всичко, беше го сънувал с най-малки подробности, но това не бе особено постижение, защото сънят беше лесен. Той се замисли дали да не пусне отоплителната инсталация, но тя щеше да затрака, пък и какъв смисъл имаше?

Алфи разкопча палтото си и сложи куфара на пода до близкото легло до банята. Остави куфарчето върху златистата покривка. Седна и палтото се разстла като рокля. Отвори куфарчето и разрови различните брошури, каталози и формуляри; накрая намери револвера. Беше 38-калибров „Смит и Уесън“. Постави го върху възглавницата.

Запали цигара, посегна към телефона, но си спомни за бележника. Бръкна в десния джоб на палтото си и го извади. Беше стар, със спирала, купен за долар и четирийсет и девет от щанда за канцеларски стоки на някакъв евтин магазин в Омаха или Сиукс Сити, а може би в Джубили, Канзас. Корицата бе набръчкана, а илюстрацията, която някога е носела — напълно изтрита. Някои от страниците се бяха пооткъснали от спиралата, но все още се държаха.

Алфи носеше този бележник вече почти седем години, от времето, когато продаваше универсални скенери за баркодове.

На полицата под телефона имаше пепелник. В този край на страната в мотелските стаи все още оставяха пепелници, дори на първия етаж. Алфи се пресегна, остави цигарата и отвори бележника. Запрелиства страниците, изписани със стотици различни химикалки (и няколко молива), като спираше да чете някои от записките. Едната гласеше: „Тук духът на Джим Морисън със сочната детска устичка (Лоурънс, Канзас)“. Тоалетните бяха пълни с хомосексуални послания, повечето скучни и еднообразни, но „сочна детска устичка“ беше добро попадение. Друг запис казваше: „На Албърт Гор-чо да му го натопорча (Мърдоу, Юж. Дакота)“.

На последната страница имаше само два записа. „Не дъвчи дъвка «Троя», на гума има вкус (Авока, Айова).“ И: „Пикльо, дрисльо, къф си лигльо (Папилиън, Небраска).“ Последното изречение подлудяваше Алфи. Имаше нещо в това „ьо“, „ьо“, после пък „йо“. Може би беше просто грешка на поредния неграмотник (Маура със сигурност щеше да го каже), но защо да го пренебрегва? Какво интересно имаше? Не, Алфи предпочиташе (дори сега) да вярва, че „ьо“, „ьо“... точка, точка... „йо“ е написано нарочно така. С някакво скрито значение, игрива закачка, нещо в стила на Е. Е. Къмингс^[1].

Той зарови във вътрешния джоб на палтото си, напипа хартийки, стара квитанция за магистрална такса, шишенце с хапчета (които вече не вземаше) и накрая намери химикалката, която винаги се оказваше най-отдолу в боклуците. Време бе да документира днешните открития. Две добри попадения, и двете от една и съща тоалетна; едното бе над писоара, другото — написано с тънък маркер върху указателя до автомата за закуски на „Хав-а-байт“. („Снакс“, по-добрите според Алфи, по някаква причина бяха премахнати от бензиностанциите по магистрала № 80 преди четири години.) напоследък на Алфи му се случваше да изминава по четири хиляди километра за две седмици и да не намери нищо ново, нито дори приемлива версия на нещо старо. А сега — два надписа в един ден. Два в *последния* ден. Като някакво предзнаменование.

На химикалката му имаше надпис: „«Котиджър» — полуготови — върхът на вкусовете нови!“ със златни букви до емблемата — схлупена колиба с димящ странно изкривен комин.

Седнал на леглото все още с палто, Алфи се наведе над стария си бележник и сянката му падна върху страницата. Под „Не дъвчи дъвка «Троя»...“ и „Пикльо, дрисльо, къф си лигльо“ записа: „Спаси руските евреи, ще получиш медал за храброст (Уолтън, Небраска)“. Поколеба се. Рядко добавяше коментари под бележките, обичаше изреченията сами да говорят. Обясненията правеха екзотичното банално (или така смяташе сега; преди години бе добавял повече коментари). От време на време обаче някоя допълнителна бележка все пак внасяше яснота, без да разваля звученето.

Той записа второто изречение: „Всичко, което обичаш, ще ти бъде отнето (Уолтън, Небраска)*“ и прокара права черта на пет сантиметра над долната част на страницата. Под нея записа:

(* За да видиш този надпис, погледни изходната рампа на бензиностанцията при Уолтън.)

прибра химикалката в джоба си, зачуди се защо му е на него или на когото и да било да продължава да се занимава с каквото и да било толкова скоро преди края си. Сети се само за едно обяснение. Нали все още дишаше? Не можеш да престанеш да го правиш без сериозна хирургическа намеса.

Навън вятърът виеше. Алфи хвърли поглед към прозореца със спуснатите завеси (също зелени, но с различен оттенък от килима). Ако ги дръпне, ще види светлините на магистрала №80, всяка от които очертаваше пътя на едно разумно същество, хвърчащо с автомобила си по шосето. Сетне сведе очи към бележника си. Беше твърдо решен да го направи. Това бе просто... така де...

— Дишам — изрече на глас и се усмихна.

Взе цигарата от пепелника, дръпна от нея, върна я и отново разлисти бележника. Записките му напомняха за хиляди крайпътни магазинчета, закусвални, бензиностанции, точно както определена песен по радиото може да извика спомени от място, момент, човек, ядене, мисъл.

„С увиснал нос си тук седя, напъвам се, но сал пърдя.“ Това беше класика, но имаше и един сполучлив вариант от „Дабъл Ди Стикс“ в Хукър, Оклахома: „Седя си тук увесил нос, да изсера тоз шибан сос. Ще разтоваря тука с кеф, дано не сринат тоз кенеф.“ В Кейси, Айова пък, там, където магистрала №80 пресичаше шосе №25, бе прочел следното: „Майка ми ме направи курва.“ Отдолу някой беше добавил с

друг почерк: „ако си осигуря материала, ще направи ли и за мен?“ беше започнал да ги колекционира, когато продаваше скенери за баркодове. Отначало сам не знаеше защо преписва тези драсканици. Те просто яха забавни, обезпокоителни или и двете едновременно. Малко по малко обаче започна да се възхищава от тези послания на магистралата, където единственото общуване бяха примигването с фаровете, когато се разминаваш с някого в дъжда, и средния пръст, ако задминеш някого с голяма скорост и го засипеш със сняг. Постепенно започна да разбира — а може би да се надява, — че тези умотворения имат някакъв дълбок смисъл. Той може би се криеше в правописа в стил Е. Е. Къмингс на „Пикльо, дрисьо, къф си лигльо“ или в скрития гняв на „Уест Авеню 1380, убий майка ми ВЗЕМИ Й БИЖУТАТА.“

Или да вземе класическото парче „От задника ми тук завчас роди се жител на Тексас“. Не беше голям шедьовър, но тази промяна в ударението в „Тексас“ определено имаше рима. Завчас — Тексас. А и бе толкова образно. Беше му хрумвало да се запише на курс по литература, за да си изясни тези неща. Да се научи да се изразява правилно, вместо да разчита на природната си интелигентност. Единственото, което помнеше от литературата, беше ямбовият пентаметър: „Да бъдеш или да не бъдеш, това е въпросът.“ Беше видял и този цитат в една мъжка тоалетна покрай шосе №70, а отдолу някой бе добавил: „Въпросът е кой всъщност е баща ти, нещастнико.“

Тези триплети. Как им викаха, бе? Хореични ли? Няма значение. Какво, че не се сецаше? Да, но можеше да се сети, нали все пак и това е измислено от хора, не беше голяма мистерия.

Или да вземем този вариант, който се срещаше из цялата страна: „Седя си аз във тоз кенеф, от Мейн ченге ще раждам с кеф.“ Винаги ставаше дума за Мейн, независимо къде го срещаше, в надписа се говореше все за полицаи от Мейн. Защо ли? Защото в никой друг щат не използваша радари. А и името на Мейн беше едносрично. И ето пак римата: кенеф — кеф.

Беше мислил да напише книга. Съвсем кратка. Първото заглавие, което му хрумна, бе: „Не зяпай тук, че ще си напикаеш обувките“, ама как ще наречеш така книгата си? Никой разумен човек няма да я сложи в магазина си. Освен това звучеше прекалено повърхностно. С годините той се беше убедил, че тук има някакъв дълбок смисъл. Накрая се спря на надпис, който беше видял в тоалетната на една

бензиностанция при Форт Скот, Канзас, на магистрала №54. „Аз убих Тед Бънди. Секретният транспортен кодекс на американските магистрали.“ От Алфред Зимър. Звучеше мистериозно и зловещо, едва ли не научно. Той обаче не го направи. И макар че виждаше „Ако си осигуря материала, ще направи ли и за мен“ навсякъде под „Майка ми ме направи курва“, той никога не изрази (поне не писмено) удивителната липса на съчувствие, философията „на мен кво ми пука“, отразена в това послание. Ами да вземем това: „Мамон^[2] е кралят на Ню Джърси“. Защо това изречение звучеше добре само с Ню Джърси, не с името на някой друг щат? Дори да си помислиш да промениш името, му се струваше светотатство. Все пак той бе един обикновен човек, с обикновена работа. Продаваше разни неща. В момента — замразени полуготови храни.

А сега, разбира се... сега...

Алфи всмукна силно от цигарата, смачка я и телефонира у дома. Не очакваше да намери Маура и не я намери. Чу собствения си глас, записан на телефонния секретар, съобщавайки номера на мобилния си телефон. Каква полза? Мобифонът лежеше счупен в багажника на шевролета. Все не му вървеше с тази нова техника.

След сигнала Алфи каза:

— Здравей, аз съм. В Линкълн съм. Тук вали сняг. Не забравяй да занесеш онази тенджера на майка ми. Тя разчита на нея. Дай ѝ и купоните от „Ред Бол“. Знам, че според теб е превъртяла на тази тема, но все пак я зарадвай, става ли? Стара е вече. Целувки на Карлин. — Той замълча, сетне за пръв път от пет години добави: — Обичам те.

Затвори, замисли се дали да не запали друга цигара (вече не се боеше от рак на белия дроб), но се отказа. Остави бележника до телефона отворен на последната страница. Взе револвера и завъртя барабана. Всички гнезда бяха пълни. Затвори го с рязко движение на китката, сетне пъкна късата цев в устата си, почувства вкуса на метала. Помисли си: „Седя си ТУК без много ШУМ, ще глътна с «ПУК» един курШУМ.“ Ухили се, без да вади цевта от устата си. Това звучеше ужасно. Никога не би го записал в книгата си.

После му хрумна нещо друго и той върна револвера върху възглавницата. Отново взе телефона и пак се обади у дома. Изчака гласът му да повтори номера на мобилния му телефон и каза:

— Пак съм аз. Не забравяй часа на Рамбо при ветеринаря вдругиден. А също и компресите му за през нощта. Наистина действат добре на краката му. Чао.

Той затвори и отново взе револвера. Преди да пъхне дулото в устата си, погледът му се спря върху бележника. Той се намръщи и остави оръжието. Бележникът беше отворен на последните четири записа. Първото нещо, което щяха да видят хората, привлечени от гърмежа, щеше да е тялото му, проснато върху по-близкото легло до банята, с висяща глава, от която капе кръв върху зеления килим. Второто щеше да е бележникът, отворен на последната изписана страница.

Алфи си представи някое ченге от Небраска, за което никой не би написал нищо върху стената на тоалетната благодарение на строгите правила за използването на радари; представи си го как чете последните записи, как обръща бележника към се беси. Щеше да прочете първите три записа: „Дъвка «Троя», «Пикльо, дрисльо» и «Руските евреи» и веднага да ги сметне за маловажни. Щеше да насочи вниманието си към последния ред: «Всичко, което обичаш, ще ти бъде отнето» и да реши, че мъртвият е възвърнал част от здравия си разум, преди да се самоубие, за да напише това полусмислено предсмъртно послание.

На Алфи никак не му хареса идеята, че ще го помислят за побъркан (при по-задълбочено изследване на бележника криминалистите щяха да се натъкнат на умотворения от рода на «Меджър Евърс е жив и здрав в Дисниленд» и те щяха само да затвърдят първоначалното им впечатление). Той не беше луд и нещата, които бе събирал с години, не бяха глупости. Без съмнение. А ако грешеше, ако това бяха блънвания на психари, на съдържанието им трябваше да се обърне още по-голямо внимание. Например «Не зяпай тук, че ще си напикаеш обувките»; това ирония ли беше? Или дълго стаяван гняв?

Той се замисли дали да не хвърли бележника в тоалетната, но поклати глава. Щеше да размисли и да се наложи да бърка до лакти в сифона, за да си върне проклетото нещо. И макар че водата щеше да размаже част от буквите, нямаше да заличи всичко. Освен това бележникът го съпътстваше вече много дълго време, бе пропътувал в

джоба му толкова километри през Средния запад. Идеята да го прокара в канализацията никак не му хареса.

Само последната страница ли да махне? Да, тя трябваше да си отиде. Останалите обаче щяха да останат като недвусмислено доказателство за умопомрачението му. Хората щяха да кажат: «Добре, че не е отишъл в някое училище с автомат, за да отведе някоя паралелка дечица със себе си.» Слуховете щяха да преследват Маура като тенекиени кутии, вързани за опашката на куче. «Чухте ли за съпруга й? — щяха да шушукат в магазина. — Самоубил се в един мотел. Оставил бележник, пълен с безумни брътвежи. Добре, че не е убил нея.» Е, тук можеше да си позволи да бъде малко коравосърдечен. В крайна сметка Маура беше зряла жена. Карлин, от друга страна... Карлин беше...

Алфи погледна часовника си. На баскетболен мач на училищния си отбор, там бе Карлин в момента. Съученичките й щяха да говорят почти същите неща като възрастните дами в магазина, но на висок глас и с истеричното кикотене на седмокласнички с блеснали от възбуда и ужас очи. Справедливо ли беше? Не, в никакъв случай, ала и към него съдбата не бе постъпила справедливо. Понякога по магистралите човек вижда парчета от пръснали се рециклирани гуми, каквито използват някои от независимите превозвачи. Точно така се чувстваше сега — като захвърлено парче от спукана гума. Хапчетата само влошаваха положението. Те избистряха мозъка само колкото да разбереш в каква огромна безизходица си.

— Аз не съм луд — каза той на глас. — Това не означава, че съм луд.

Не. Може би, ако беше луд, щеше да е по-добре.

Алфи взе бележника, затвори го с рязко движение на китката, както бе сторил с барабана на револвера, и започна да потупва с него краката си. Това беше нелепо. Нелепо или не, то не му даваше мира. Както мисълта, че може да не си изключил газовия котлон, не спира да те мъчи, докато не станеш и не го провериш. Само че това беше лошо. Защото той обичаше нещата, записани в бележника. Колекционирането на умотворения от стените на обществените тоалетни се беше превърнало в цел на живота му през последните години, много по-важно занимание от продаването на скенери за баркодове или на полуготови замразени храни. Да вземем например

жизнерадостното звучене на «На Хелън Келър не ѝ пука, със мъжа си тя се чука!» Бележникът щеше да обърка сериозно всички след смъртта му. Все едно да се обесиш по невнимание в клозета, докато опитваш нов начин да се самозадоволяваш, и те намерят със смъкнати гащи и крака до глезените с изпражнения. Някои от цитатите в бележника може би щяха да се появят заедно със снимката му във вестника. Навремето той би отминал тази мисъл с насмешка, но сега, когато дори религиозната преса обсъждаше бенката на пениса на президента, положението беше сериозно.

Дали да не го изгори? Не, проклетата противопожарна система щеше да се задейства.

Да го скрие зад картината на стената? Зад картината на момченцето с въдицата и сламената шапка?

Алфи се замисли върху това, сетне кимна бавно. Идеята никак не беше лоша. Бележникът можеше да остане там с години. Един ден щеше да изпадне. Някой — клиент или по-вероятно камериерка — щеше да го вземе. Щеше да го разлисти. Как щеше да реагира този човек? Да остане потресен? Да се развесели? Да се почеше с недоумение по плешивото теме? Алфи се надяваше да е третото. Защото нещата в бележника бяха объркващи. «Елвис уби Голямото маце» бе написал някой в Хакбъри, Тексас. «Семейното щастие е на квадрат» размишляваше някой в Рапид Сити, Южна Дакота. А отдолу друг бе написал „Не, глупако, семейно щастие = $(va)^2 + b$, където v = на семейно щастие, a = сексуална задоволеност, b = полова съвместимост.“

Значи зад картината.

Алфи бе на средата на стаята, когато си спомни за хапчетата в джоба на палтото. Имаше и още в жабката на колата, различни, но със същото действие. Изписваха се по рецепта, но не бяха от тези, които се дават, ако се чувстваш... да кажем... по-весел от обикновеното. Ченгетата сигурно щяха да претърсят стаята за още, щяха да погледнат зад картината и бележникът да падне върху зеления килим. Нещата щяха да изглеждат още по-сериозни заради труда, който си е дал да го скрие.

И щяха да сметнат последния запис за прощално послание просто защото той беше *последен*. Това щеше да стане независимо къде ще остави бележника. Щеше да се набива на очи като „омазания

задник на Америка“, както се беше изразил един магистрален поет от Източен Тексас.

— Ако го намерят — изрече на глас Алфи и в този миг прозря най-правилното решение.

* * *

Снегът се беше усилил, вятърът — също. Далечните светлини отвъд нивата не се виждаха вече. Алфи спря с развято палто до покритата със сняг кола на края на паркинга. В самотната постройка сигурно всички гледаха телевизия. Цялото семейство. Стига вятърът да не е издухал сателитната антена. Жена му и дъщеря му вероятно вече се прибираха в къщи от баскетболния мач. Маура и Карлин живееха в свят, отдалечен на светлинни години от този на магистралите, на празните кутии от храна за вкъщи, носени от вятъра покрай шосетата, и профучаването на носещи се със сто и двайсет километра в час камиони. Той не се оплакваше от живота си (или поне така се надяваше); просто отбелязваше. „Тук няма никого, дори да има някого“ бе написал някой в Чок Левъл, Мисури. Понякога в тези обществени нужници той намираще кръв, най-често само капки, но веднъж един цял умивалник беше пълен. На някого правеха ли му впечатление тези неща? Някой докладваше ли на полицията?

В някои тоалетни имаше радио и от него постоянно чуваше прогнозата за времето. На Алфи този глас му звучеше призрачно, сякаш се изтръгваше от гърлото на някой труп. В Канди, Канзас, на шосе №283 в окръг Нес, някой беше написал: „Внимавай, стоя пред вратата и всеки миг ще вляза“, а някой бе допълнил: „Ако не си от службата за почистване на кенефите, беж да те няма.“

Алфи стоеше на края на асфалта, малко задъхан заради вятъра и снега. Държеше бележника сгънат на две. Нямаше нужда да го унищожава. Просто щеше да го хвърли в източната нива на неизвестния фермер на запад от Линкълн. Вятърът щеше да му помогне. Бележникът щеше да отхвърчи на няколко метра, а може би щеше да продължи да се търкаля още по-надалеч, докато се задържи в някоя бразда и да се покрие със сняг. Щеше да остане там цяла зима, много след като трупът бъде погребан. Напролет фермерът щеше да

дойде с трактора си, надул в кабината си Пати Лъвлес или Джордж Джоунс, а може би дори Клинт Блук, и щеше да зарови бележника, без дори да го забележи. Той нямаше повече да играе никаква роля в дълбокия замисъл на вселената, ако предположим, че има такъв. „Споко, всичко се оправя с пиене“, бе написал някой до телефонен автомат на магистрала №35 недалеч от Камерон, Мисури.

Алфи вдигна бележника да го хвърли, но после отново отпусна ръка. Не искаше да се разделя с него, това бе истината. Така стояха нещата. Положението обаче беше лошо. Той отново вдигна ръка и отново я отпусна. Заплака от яд за тази си нерешителност. Вятърът продължаваше да духа, забързан нанякъде. Алфи знаеше, че не може да живее повече като досега. Нито ден. Куршумът щеше да е много по-лесно разрешение от каквато и да било промяна в живота му. Много по-лесно от писането на книга, която щеше да заинтересува съвсем малко (ако не и никакви) читатели. Той вдигна ръката с бележника над главата си като играч, готвещ се да хвърли топка, и застина така. Хрумна му нещо. Щеше да преброи до шейсет. Ако светлините на далечната къща се покажат през снежните талази по време на това броене, щеше да се опита да напише книгата.

Тази книга трябва да описва зелените километрични знаци, безкрая на пространството, воя на вятъра, когато слизаш на някоя бензиностанция в Оклахома или Северна Дакота. Как шепне. Трябва да опише тишината и как тоалетните миришат на пикня и на шумните пръдни на вече отпътували шофьори; как в тази тишина гласовете от стените започват да ти говорят. Гласовете на онези, които са написали нещо, преди да си тръгнат. Щеше да му е трудно да разкаже всичко това, но ако вятърът отслабнеше за миг и светлините на далечната къща се покажат, щеше да го направи.

Ако не ги види, щеше да хвърли бележника в нивата, да се върне в стая №190 (отляво на „Снакс“ автомата) и да се застреля, както бе замислил.

Или едното, или другото. Все едно.

Алфи започна да брои на ум.

* * *

Аз обичам да пътувам, особено съм привързан към дългите междущатски магистрали, където навсякъде виждаш само безкрайни прерии и на всеки шейсетина километра има бензиностанция. Стените на тоалетните са покрити с графити, някои от тях са изключително странни. Не помня вече кога започнах да събирам тези умотворения; отначало ги записвах в един джобен бележник, някои съм извадил от Интернет (има два-три уебсайта за тях), а накрая съчиних и разказ за тях. Ето го. Не знам дали е хубав или лош, но изпитвам голяма симпатия към самотника, който е негов главен герой, и наистина се надявам да му се е случило най-доброто. В първия ръкопис ставаше така, но Бил Бъфорд от „Ню Йоркър“ предложи края да е по-неопределен. Вероятно е бил прав, но нека все пак се помолим за всички Алфи Зимъровци на света.

[1] *Е. Е. Къмингс* — американски поет, експериментирал със словореда и изписването на стиховете си. Не използвал главни букви и препинателни знаци. — Б.пр. ↑

[2] *Мамон* — демон на алчността в християнската митология. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.